

KISS ME KATE

In Sickness and in Health (Bij ziekte en gezondheid).

Als men voor de Engelse kerk een huwelijksgelofte aflegt zegt de bruid tegen haar geliefde: Ik beloof je trouw in voorspoed en tegenslag, in goede en slechte tijden en bij ziekte en gezondheid tot het einde van je leven.

Ik heb lang gedacht dat als Harry een mens was, ik direct met hem zou trouwen. Hij is zoals men zegt, bepaald geen denker. Hij is intelligent, loyaal, liefdevol, knap, dapper, en hij houdt van me. Hij heeft zelfs gevoel voor humor. Wat kan iemand nog meer willen ?

Maar de laatste paar maanden komt het “bij ziekte” op de voorgrond maar dat gaat helaas gepaard met het “bij tegenslag”-gedeelte.

Volgende maand wordt Harry 9 jaar oud maar het ouder worden verloopt niet zo geweldig. Toen hij 3 jaar oud was werd er een hartruisje geconstateerd. Sindsdien krijgt hij elk jaar een echo welke wordt uitgevoerd door zijn cardioloog in de universiteitskliniek. Toen hij 6 was moest hij een knieoperatie ondergaan door zijn orthopedisch chirurg in de plaatselijke kliniek. Sindsdien is hij nooit meer de oude geweest. Zo nu en dan begint hij weer te hinken, kauwt hij bezeten op zijn vacht en hij moest op pijnstillers en cortisonen. Die medicijnen losten voorgaande problemen op maar daar werd hij weer dikker van en dat was weer niet goed voor zijn hart. De laatste twee jaar kreeg ik het advies om elke dag zijn hartslag te meten en zijn gewicht te noteren. Een jaar geleden moest hij op hartpillen omdat de conditie van zijn hart verslechterde. 3 Maanden geleden leek het alsof hij een voetbal in zijn maag had en als ik erin duwde dan leek zijn maag te golven als een waterbed. Zijn hartslag verhoogde ook nog eens en Harry besloot dat hij geen zin meer had in zijn wandelingen.

De dierenarts schreef hem plastabletten voor en hij verloor 600 gram in 5 dagen tijd. De voetbal verdween en alles werd weer normaal. Tot 2 weken geleden.

Toen begon het opnieuw. Weer plastabletten en weer werd alles normaal, voor 10 dagen helaas. Ik belde de cardioloog en moest hem direct naar de kliniek brengen. Na onderzoek dacht de cardioloog dat het niet aan Harry's hart lag maar aan zijn lever, nieren of kanker dus hij wilde Harry zo snel mogelijk door een internist laten onderzoeken. Ik belde met mijn eigen dierenarts en die adviseerde een echo te laten maken zodat hij niet al die tests zou moeten ondergaan in de universiteitskliniek. We deden dat dezelfde dag nog en toen bleek uit de echo dat hij inderdaad een veranderde lever had en een kleine tumor in zijn milt. Maar de specialist zei dat niet de oorzaak kon zijn van het gedrag dat Harry vertoonde. Dus daarom toch na 3 dagen een bezoek gebracht aan de internist van de universiteitskliniek. Harry en ik waren daar 8 uur (!) terwijl hij allerlei tests moest ondergaan. Hij had zijn gewone stoïcijnse gezicht op maar ik zag dat hij duidelijk leed door sommige dingen die ze met hem deden. Om 17.00 uur 's middags werd mij verteld dat hij leed aan ernstige artritis maar ze zouden me een e-mail sturen als alle resultaten uit het laboratorium terug waren. Harry liep waardig naar buiten maar ik moest hem wel in de auto tillen en hij was erg rustig op weg naar huis. Thuis tilde ik hem uit de auto en hij wierp een blik op het tuinhok en stortte geestelijk en lichamelijk helemaal in elkaar. Hij kon niet meer bewegen en jankte alles bij elkaar. Ik droeg hem het huis in en legde hem in zijn bed en zat de hele avond bij zijn bed terwijl hij zijn gezondheidsslaapje deed. Om 23.30 ging ik naar bed met de andere 2 honden. Na 30 minuten hoorde ik iets zwaars van de trap vallen en Harry zacht janken. Ik sprong uit het bed en racete de trap af om hem op de 2e tree onderaan de trap te vinden, hij lag te janken als een klein kind. Ik droeg hem mee naar boven en nam hem mee naar mijn bed. De volgende dag was Harry wat bevig en kon niet lopen. Het duurde 2 dagen voordat hij weer kon lopen en weer een beetje zichzelf was.

De specialisten weten nog steeds niet wat er met hem aan de hand is. Maar ik ga hem nooit meer blootstellen aan al die tests die hij heeft moeten ondergaan. Intussen gaat het met Harry heel erg goed. Ik denk dat hij heeft besloten om geen dierenarts meer te bezoeken en beter gezond kan blijven. Zijn maag is plat, zijn ademhaling normaal, hij heeft ook weer zijn gewoonlijk alerte ogen, hij eet goed en hij ziet er weer als een vrolijke hond uit.

Een interessant neveneffect van de ziekte van Harry was wel dat de energie binnen de groep honden veranderde. Tatti voelde dat Harry geen alfahond meer kon zijn door zijn ziekte en zij probeerde die taak over te nemen. Helaas bezit zij die kwaliteit niet en dat maakte haar erg nerveus. Bovendien accepteerde Kate niet dat Tatti de scepter ging overnemen en dat gaf veel spanningen binnen de groep. Alleen als Harry weer hersteld is dan zal de rust terugkeren. Ik moet nu weg, Harry klaagt dat zijn etenstijd al is gepasseerd. Ik houd van jullie allemaal,

Harry en Gila

